

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **R.C.**, zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí** se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2015, sp. zn. MF-4067/2015/16-1908, č.j. MF-4067/2015/1603-2/1908

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 6. 2. 2015, sp. zn. MF-4067/2015/16-1908, č.j. MF-4067/2015/1603-2/1908, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 18. 11. 2014, č.j. MHMP 1588191/2014 ve věci uložení pokuty za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách.

Žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou žalobce, že postupoval v souladu s cenovými předpisy a po dobu jízdy, kterou uskutečnil dne 6. 3. 2014, měl řádně zapnutý taxametr a následně vytiskl z taxametru záznam o přepravě č. 01143 znějící na částku 254,- Kč, kterou po cestujících požadoval. Správní orgány ovšem vycházely výhradně z tvrzení cestujících a

konstatovaly, že záznam o přepravě nijak nedokazuje, jaká částka byla skutečně po cestujících požadována. Dle názoru žalobce je záznam o přepravě významný a objektivní podklad pro rozhodnutí a správní orgány nedůvodně dávají přednost svědecké výpovědi svých zaměstnanců. Žalobce se domnívá, že není možné, aby si svědci po šesti měsících pamatovali a u výsledku uvedli stejná tvrzení jako v oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 6. 3. 2014. Jeví se tak jako zřejmé, že si oznámení o poskytnuté přepravě před výsledkem přečetli.

Žalobce dále uvádí, že cestující zřejmě spolu při sepisování oznámení spolupracovali vzájemně či s třetí osobou. Takový postup je nepřipustný, neboť svědek má vypovídat o skutečnostech, které si pamatuje a jak je přímo vnímal. Svědci ve výpovědích neuvádějí žádné podrobnější informace, které by se vztahovaly k osobě řidiče, kolik kontrolních jízd uskutečnili toho dne či v daném období a další skutečnosti důležité pro posouzení věrohodnosti jejich výpovědí. Oznámení o poskytnuté přepravě je v podstatě jediný klíčový podklad pro rozhodnutí a skutečnost, že svědci pouze nezákonně odkazují na tento dokument, nehraje žádnou roli a jejich výsledek je tak v podstatě formální záležitostí. Řádné poučení svědků před jejich výpovědí pod hrozbou přestupku je podle žalobce nedostatečným argumentem k tomu, aby jejich výpověď byla pro správní orgány věrohodnější než tvrzení žalobce a existence záznamu o přepravě.

Správní orgány rovněž neposoudily, proč měli svědci předstírat osoby nehovořící českým jazykem a z čeho správní orgány dovozují, že si žalobce jako řidič a cestující vzájemně dostatečně rozuměli. Při kontrolní jízdě se zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy v postavení osoby přizvané měl být užit úřední jazyk, tedy čeština, neboť jízdu vykonávali v rámci své pracovní činnosti a nebyli skrytými agenty.

Žalobce namítá pochybení správních orgánů v souvislosti s identifikací svědků, kteří se měli zúčastnit jízdy, neboť ani v oznámeních o poskytnuté přepravě, ani v kontrolním protokole nejsou tyto osoby dostatečně označeny. Současně ze spisového materiálu nevyplývá, že by cestující byli skutečnými zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, kteří jsou údajně seznámeni s problematikou taxislužby. Kontrolní protokol nesplňuje zákonné požadavky, např. dle § 12 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu chybí řádné označení přizvané osoby a další náležitosti dle tohoto ustanovení. Žalobce také namítá, že svědci nebyli zbaveni povinnosti mlčenlivosti před výsledkem a cestující neměli pověření od kontrolního orgánu podle § 6 kontrolního řádu.

Dle názoru žalobce ze správního spisu nevyplývá, jakým způsobem došlo k porovnání či vyúčtování částky 600,- Kč, kterou měli cestující za jízdu uhradit a částky, kterou měli pracovníkovi Magistrátu hl. m. Prahy vrátit, a dále částky, kterou na jízdu od Magistrátu hl. m. Prahy obdrželi. Tato skutečnost je důležitá z hlediska prověření věrohodnosti svědků, zejména když účastník řízení zpochybňuje jejich tvrzení ohledně výše vyúčtované ceny.

Žalobce namítá nedostatečné odůvodnění správních orgánů ohledně výše uložené pokuty 50.000,- Kč, neboť se jedná o nepřiměřeně a neodůvodněně přísnou a pro žalobce likvidační sankci. Správní orgány nezohlednily jeho majetkové poměry a nepřihlédly ke skutečnosti, že žalobce dosud nebyl správními orgány potrestán za porušení právních předpisů v souvislosti s výkonem taxislužby, kterou provozuje od roku 1998. Z hlediska individualizace sankce a řádného odůvodnění výroku rozhodnutí je takový postup správních orgánů nezákonný.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy a význam svědeckých výpovědí a používání cizího jazyka podepřel rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005-81. Cestující byli podle žalovaného dostatečně označeni, povinnost mlčenlivosti se na ně v předmětné věci nevztahovala a výše uložené pokuty byla řádně, podrobně a dostatečně odůvodněna.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s projednáním bez nařízení ústního jednání vyslovili souhlas.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 6. 3. 2014 byla dvěma cestujícím, zaměstnancům hl. m. Prahy, poskytnuta přeprava vozidlem, které řídil žalobce. Dle protokolu o cenové kontrole ze dne 6. 3. 2014 byla přeprava uskutečněna z místa Wilsonova, Praha 1, do místa Před nádražím, Praha 4 a za poskytnutou přepravu kontrolovaný subjekt požadoval částku 600,- Kč, kterou mu cestující zaplatili. Obdobným způsobem je skutkový stav popsán v oznámení o poskytnuté přepravě obou cestujících. Proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu ze dne 6. 3. 2014 podal žalobce námitku se zdůvodněním, že na cestujících požadoval jízdné dle zobrazovače taxamtru a vytištěného záznamu o přepravě, před započítáním jízdy žádnou částku nepožadoval a s cestujícími vůbec nemluvil. Dne 23. 6. 2014 bylo zahájeno správní řízení ve věci uložení pokuty za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Dne 8. 9. 2014 byli oba cestující vyslechnuti ve věci podání svědecké výpovědi ohledně předmětné kontroly vozidla taxislužby a dne 9. 9. 2014 vydal Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravních agend, usnesení č.j. MHMP 1263724/2014, kterým zamítl námitku žalobce týkající se podjatosti oprávněné úřední osoby.

Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2014, č.j. MHMP 1588191/2014 konstatoval Magistrát hl. m. Prahy naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách a uložil žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. Podáním ze dne 16. 12. 2014 se žalobce proti rozhodnutí odvolal s odůvodněním, že správní orgán nijak nereagoval na námitku týkající se samotného zahájení správního řízení, a je tak zřejmé, správní orgán vystupuje podjatě. Námitka proti kontrolnímu zjištění nebyla v rozhodnutí vypořádána, žalobce tak byl významně krácen na svých právech. Žalobce odkázal na záznam o přepravě jako na důkaz jednání v souladu se zákonem, zpochybnil identifikaci přepravovaných cestujících a namítl jejich podjatost, neboť jsou v pracovněprávním vztahu k prvostupňovému orgánu.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání dne 6. 2. 2015 zamítnuto. Žalovaný v poměrně podrobném odůvodnění mimo jiné uvedl, že samotné zahájení správního řízení s kontrolovaným subjektem nelze považovat za projev podjatosti, neboť se popisuje předmět daného řízení, ovšem nepředjímá se jeho výsledek. Žalovaný dále zdůraznil, že všechny námitky byly vypořádány v prvostupňovém rozhodnutí, existenci záznamu o přepravě odmítl jako důkaz, jaká částka byla po cestujících skutečně požadována, a k různému označení osob, které provedly jízdu, uvedl, že tyto osoby byly označeny vždy alespoň jménem a datem narození a současně vyloučil možnost záměny vozidel taxislužby, když cestující shodně popsaly jak trasu přepravy, tak vnější znaky vozidla včetně SPZ a obchodního jména dopravce.

Uvedené rozhodnutí ze dne 6. 2. 2015 považuje žalobce za nezákonné, a proto podal tuto žalobu k Městskému soudu v Praze.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že žalobce postupoval v souladu s cenovými předpisy, měl řádně zapnutý taxametr a po cestujících požadoval částku uvedenou na záznamu o přepravě, ovšem správní orgány vycházely výhradně z tvrzení cestujících. Soud přihlédl ke skutečnosti, že oba svědci shodně popsali kontrolní jízdu, a tento popis odpovídá skutečnostem uvedeným jak v protokole ze dne 6. 3. 2014, tak v oznámeních o poskytnuté přepravě z téhož dne. Žalovaný přistoupil k výsledku svědků, kteří se kontrolní jízdy zúčastnili, což vzhledem k námitkám žalobce soud považuje za zcela adekvátní postup. Svědci shodně uvedli, že po nich žalobce požadoval částku 600,- Kč, a soud jejich výpovědi považuje za věrohodné, neboť informace ohledně průběhu jízdy vozidlem žalobce nerozporuje a jediný rozpor se týká právě ceny požadované po cestujících. Soud navíc doplňuje, že žalobce se mohl účastnit provedených výsledků svědků, když byl o jejich konání řádně vyrozuměn, ovšem k výsledkům se bez řádné omluvy nedostavil. Žalobce tím sám ztratil možnost klást svědkům otázky či reagovat na jejich tvrzení.

Jak také plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, výpovědi svědků mohou být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu, neboť vzhledem k povaze taxislužby často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, není možno opatřit, když přítomen účtování je pouze řidič a cestující. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby.

Soud považuje protokol o cenové kontrole a oznámení o poskytnuté přepravě za podklady, které odráží bezprostředně zaznamenané skutečnosti po provedené kontrolní jízdě, a to za účasti jak řidiče, tak kontrolních pracovníků, což je prokázáno podpisy těchto osob. Soud proto nepřisvědčil námitce žalobce, která je postavena toliko na jeho tvrzení a záznamu o přepravě, který ovšem neprokazuje, jakou částku žalobce po cestujících skutečně požadoval. Sám žalobce poukázal na skutečnost, že doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxamtru řidič vydá, pokud o něj cestující požádá, a nerozporoval jeho nevydání, které je popsáno v protokole o cenové kontrole a oznámeních o poskytnuté přepravě. Z obsahu spisového materiálu je tak zřejmé, že cestující doklad nepožadovali a žalobce jim ho sám nevydal. Soud proto považuje za rozhodnou částku, o kterou byli cestující požádáni, nikoli částku, která je uvedena na záznamu, jehož vytištění mohlo proběhnout až následně v důsledku probíhající kontroly.

Soud také nepřisvědčil námitce žalobce, že svědci při sepisování svých výpovědí spolupracovali a před provedení výsledku si přečetli svá dříve vyhotovená oznámení o poskytnuté přepravě. Uvedené tvrzení žalobce se neopírá o žádný konkrétní důvod a ze spisového materiálu nevyplývá, že by správní orgán postupoval nezákonným způsobem. Žalobce současně namítl, že výsledek byl pouze formální záležitostí, když svědci odkázali na oznámení o poskytnuté přepravě, což rozporuje vlastní žalobcovu námitku, že se s nimi před výsledkem seznámili. Tvrzení žalobce, že svědci neuvedli, kolik kontrolních jízd uskutečnili toho dne či v daném období, není z hlediska předmětu řízení rozhodné, neboť se netýká kontrolovaného subjektu. V dokumentech sepsaných těsně po skončení jízdy se jednoznačně

uvádí, jakým vozidlem svědci jeli, po jaké trase a s jakým řidičem, což postačuje k jednoznačné identifikaci posuzované jízdy. Soud také upozorňuje, že žalobce se výslechu nezúčastnil, ačkoli byl řádně vyrozuměn, nevyužil tedy možnosti konfrontovat svědky s vlastní argumentací, a soud tak považuje tuto námitku za účelovou.

Ani námitku žalobce, že svědci měli používat češtinu jako úřední jazyk, soud neshledal jako důvodnou. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81 vyjádřil tak, že obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují.

Použitý postup správního orgánu tak lze považovat za adekvátní pro získávání informací o skutkovém stavu věci a pro možné zahájení správního řízení. Získané podklady proto soud hodnotí tak, že jsou dostatečné pro uložení sankce podle zákona o cenách. Svědci v uvedeném případě nevystupovali jako úřední osoby, proto neměli povinnost užívat úřední jazyk. Žalobce uvedl, že není zřejmé, z čeho správní orgány dovodily, že si žalobce jako řidič a cestující vzájemně dostatečně rozuměli. Soud k tomu konstatuje, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce rozporoval průběh jízdy a cíl, kam měl cestující dovézt, je tedy zřejmé, že určitá forma dohody žalobce s cestujícími musela proběhnout. Ačkoli lze připustit, že řidič vykonávající taxislužbu v Praze nemusí znát anglický jazyk, lze důvodně předpokládat, že jeho profese vzhledem ke skutečnosti, že častými zákazníky na území hl. m. Prahy jsou právě cizinci, vyžaduje i schopnost srozumitelným způsobem vyjádřit požadavek na zaplacení určené ceny.

Soud také nesouhlasí s námitkou žalobce, že kontrolní protokol nesplňuje zákonné požadavky z důvodu absence řádného označení cestujících. Cestující jsou v protokole o cenové kontrole ze dne 6. 3. 2014 označeni svým jménem a příjmením a v oznámeních o poskytnuté přepravě ze dne 6. 3. 2014 je rovněž uvedeno jejich datum narození. Žalobce nerozporuje, že by uvedené osoby přepravoval v rámci posuzované jízdy, a to ani na samotném protokole, ani následně v průběhu řízení. Není tak zřejmé, z jakého důvodu jsou další informace o osobách nezbytné, když v daném čase a na dané trase řidič nemohl poskytnout taxislužbu jiným osobám než svědkům tak, aby bylo možno předpokládat zaměnitelnost s jiným skutkovým stavem. Soud doplňuje, že žalobcem uvedené ust. § 18 správního řádu dopadá na protokol o ústním jednání a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení. Toto ustanovení se tak v předmětném řízení týká protokolů o výslechu svědka ze dne 8. 9. 2014, které obsahují potřebné údaje umožňující identifikaci fyzické osoby vystupující jako svědek.

V projednávané věci jsou k dispozici vyjádření cestujících zaznamenaná v oznámeních o poskytnuté přepravě a v protokolu o cenové kontrole ze dne 6. 3. 2014, jehož přílohou je také fotodokumentace. K potvrzení tvrzení cestujících správní orgán následně nařídil provedení důkazu jejich svědeckou výpovědí. Jak plyne například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016 – 39, svědci musejí být ve spise identifikováni alespoň tak, aby nemohli být zaměněni s jinou osobou. Ze spisu tedy musí plynout, že předvolaní svědci jsou tytéž osoby, které byly jako cestující přítomny při přepravě vozidlem taxi, během níž bylo zjištěno porušení cenových předpisů.

Soud je toho názoru, že svědci byli dostatečně identifikováni, když oznámení o poskytnuté přepravě, sepsaná ihned po provedení přepravy, obsahují jejich jména a data narození, která odpovídají osobám uvedeným v protokole o cenové přepravě ze dne 6. 3. 2014 i v protokolech o výsledku svědka ze dne 8. 9. 2014, kde je rovněž uvedeno místo bydliště. Soud proto uzavírá, že svědci nemohli být zaměněni s jinou osobou.

Námítka žalobce, že ze správního spisu nevyplývá, jakým způsobem došlo k porovnání či vyúčtování částky 600,- Kč, kterou měli cestující za jízdu uhradit a částky, kterou měli pracovníkovi Magistrátu hl. m. Prahy vrátit, a dále částky, kterou na jízdu od Magistrátu hl. m. Prahy obdrželi, není z hlediska předmětu řízení relevantní. Vyúčtování uvedené částky žalovaným se žádným způsobem nedotýká posouzení naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

Pokud jde o námitku žalobce ohledně výše uložené pokuty, má soud za to, že rozhodnutí žalovaného ohledně výše uložené pokuty žalobci bylo vydáno v souladu se zákonnými kritérii a je soudem přezkoumatelné. Při ukládání pokuty musí správní úřad uvést, k jakým konkrétním skutečnostem přihlížel při posuzování rozsahu, závažnosti, způsobu, doby trvání a následků protiprávního jednání. Žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového orgánu, který rozhodl v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách a přihlédl k neoprávněně získanému majetkovému prospěchu, který spočíval ve velmi výrazném navýšení přípustné maximální ceny. Správní orgán také přihlédl ke skutečnosti, že ze strany žalobce se jednalo o vědomé jednání a v průběhu přepravy byl dle svědeckých výpovědí displej taxametry zakrytý. Dále bylo zohledněno, že dodržování maximálních cen při poskytování taxislužby na území hl. m. Prahy patří k základním povinnostem dopravce a uvedené nezákonné jednání je vysoce společensky nebezpečné a dotýká se základních principů podnikání. Současně je takovým jednáním znehodnocována dobrá pověst hl. m. Prahy. Z rozhodnutí jsou tak jednoznačně patrná hlediska, popsaná dostatečně srozumitelně, kterými se správní úřady při své volné úvaze o výši sankce řídily, a uloženou pokutu stanovily na spodní hranici zákonem stanovené maximální sazby.

Žalobcem namítané majetkové poměry mohou být vždy jen jedním z hledisek, které je třeba posoudit, nicméně v případě ukládané pokuty musí sankce představovat negativní důsledek předchozího protiprávního jednání, aby byla účelná. Likvidační povahu sankce žalobce pouze obecně tvrdí, aniž by blíže doložil své majetkové poměry. Zcela obecná tvrzení společně s předloženými důkazy ohledně výše žalobcových daňových povinností za rok 2014 soud nepovažuje za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Tento názor potvrzuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008 – 133, podle kterého by měl správní orgán přihlédnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo z ústavního pořádku. Přitom ovšem nemusí nutně postupovat za použití až matematicky přesné metody, jakou předpokládá pro vyměřování peněžitého trestu trestní zákoník. Takovou metodu totiž ze současné právní úpravy jiných správních deliktů při nejlepší vůli vyvodit nelze. Tento způsob výpočtu peněžitě sankce není jediným možným pro naplnění principu materiální rovnosti, jak mu rozumí Ústavní soud. Tam, kde zákon s poměry pachatele jako se zvláštním hlediskem pro určení výše pokuty nepočítá, měla by informace o majetkové situaci pachatele působit jako „záchranná brzda“, tedy zmíněný korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřipustný likvidační charakter.

Zákon o cenách hledisko majetkových poměrů neobsahuje. Přesto, že prvostupňový správní orgán uvedl, že nepovažuje za důvodné k majetkovým poměrům žalobce přihlédnout, je z odůvodnění rozhodnutí tohoto správního orgánu zřejmé, že fakticky úvahu učinil, když zdůraznil, že sankci nelze považovat za likvidační. Tato úvaha správního úřadu k výši pokuty je dostatečná. Výše pokuty se navíc pohybuje na spodní hranici, proto také soud dospěl k závěru, že uložená pokuta není likvidační, ačkoli pro žalobce již kvůli své sankční povaze jistě představuje určitý postih. Žalobcem předložené daňové přiznání neposkytuje přehled o jeho majetkových poměrech, je pouze dokladem o příjmech a výdajích za jeden kalendářní rok. Jestliže žalobce tvrdí určité skutečnosti (likvidační charakter pokuty), je na něm, aby tuto tvrzenou skutečnost doložil.

Ke snížení či upuštění od uloženého trestu může soud podle ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. přistoupit v mezích zákonem dovolených v případě, že nejsou důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. V daném případě tyto zákonné podmínky splněny nebyly, neboť žalobci byla napadeným rozhodnutím uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč, tj. při spodní hranici zákonné sazby, když její horní hranici zákon stanoví ve výši 1.000.000,- (ustanovení § 16 odst. 4 písmeno b) zákona o cenách). Jednání, které bylo předmětem správního řízení, bylo natolik závažné, že soud neshledal výši uloženého trestu za zjevně nepřiměřenou.

Pro úplnost soud uvádí, že neprovedl důkazy navržené žalobcem v podané žalobě, neboť ty měly prokázat obsah správního spisu, což by bylo vzhledem ke skutečnosti, že z něj soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vychází, nadbytečné.

Protože soud neshledal námitky žalobce důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 4 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12.dubna 2017

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová